

Bashkim (Tahir) Muleta

(11.12.1971, Albanac iz Gornje Koretice/
Korrotić e Epërme, opština Glogovac/Gllogoc,
pripadnik OVK)

Besim (Rexhep) Muleta

(9.05.1975, Albanac iz Gornje Koretice/
Korrotić e Epërme, opština Glogovac/Gllogoc,
jedno dete, pripadnik OVK)

Muhamet (Brahim) Krasniqi

(5.10.1975, Albanac iz Negrovca/Negroc,
učitelj, troje dece)

Ramadan, njegov bratanac Besim i brat od strica Bashkim pridružili su se OVK krajem marta 1998. godine, posle ubistva porodice Jashari u Donjem Prekazu/Prekaz i Poshtëm [videti zapise] i braće Ahmeti u Likošanu/Likoshan [videti zapis]. Zbog čestih upada pripadnika srpskih snaga i maltretiranja, meštani Gornje Koretice/Korrotić e Epërme su početkom septembra napustili selo, dok su pripadnici OVK ostali u selu. Porodice Muleta sklonile su se u selo Slatina/Sllatinë. Besimova majka Fatë se **22.09.1998.** godine vratila u Gornju Koreticu/Korrotić e Epërme, i tada je poslednji put videla sina i rodake Ramadana i Baskima. Muhamet je sa porodicom živeo u Negrovcu/Negroc, gde je radio kao učitelj. Kada su srpske snage napale njegovo selo **25.09.1998.** godine, Muhametova porodica se sklonila u obližnju šumu a on je rekao da ide u Prištinu/Prishtinë. Dana 27.09.1998. godine, Besimovi roditelji, Rexhep i Fatë, krenuli su da vide sina i uz put su čuli da je oko Gornje Koretice/Korrotić e Epërme bilo žestokih borbi. Kad su se približili selu [**Gornja Koretica/Korrotice e Epërme**], kod kamenoloma su čuli glasove srpskih vojnika i videli njihova vozila. Počeli su da se vraćaju prema Slatini/Sllatinë i posle 20-25 minuta hodanja naišli su na četiri tela – Besimovo, Ramadanovo, Bashkimovo i Muhametovo, koga su identifikovali na osnovu lične karte u džepu. Bili su ubijeni sa po jednim metkom u čelo. Besimu i Ramadanu ruke su bile vezane pertlama iza leđa. Istog dana, pripadnici OVK su porodicama pomogli oko sahrane. Sva četvorica su sahranjena u Pokleku/Poklek. Posle rata, Muhametova porodica je prenela njegove posmrtno os-

tatke na Groblje palih boraca u Negrovcu/Negroc.

Izvori: izjava R.M, FHP-31850; izjava S.K, FHP-18070; J. Martinsen, *Lista..*, FHP-26092.

Branislav (Dragoljub) Menković

(6.06.1956, Srbin iz Doljevca, dvoje dece,
pripadnik MUP Republike Srbije)

Prvo Branislavovo zaposlenje je bilo u policiji u Beogradu, a 1993. godine je prešao u rodni Doljevac. Živeo je sa suprugom Dragicom, ćerkama Natalijom i Milicom i majkom Gospavom u porodičnoj kući u Doljvcu. Često je odlazio na teren na Kosovo, poslednji put u leto 1998. godine. Popodne **22.09.1998.** godine bio je na terenu u **Poluži/Poluzhë**, u patroli sa još dvojicom policajaca. Kretali su se odvojeno. U jednom trenutku čula se pucnjava i ubrzo su dvojica policajaca naišla na Branislavovo telo. Pogoden je rafalom u stomak i u grudi. Porodica je Branislava sahranila 24.09.1998. godine na groblju u Doljvcu.

Izvori: izjava D.M, FHP-25565; SMIP, *Teroristički..*, III, 513, 939; SV SRJ, *Junaci otadžbine*, 41; OKMSSRJ, *Smrtno..*, FHP-10832.

Ivan (Dragiša) Petković

(27.03.1978, Srbin iz Čitluka, opština Kruševac,
moler, pripadnik VJ)

Ivan je radio od svoje dvanaeste godine. Odlazio je sa sestrom u Crnu Goru da beru grožđe. Pre vojske radio je kao moler. U junu 1998. godine pozvan je u vojsku. Završio je obuku za tenkistu, a nakon nepuna tri meseca prekomandovan je u Prištinu/Prishtinë. Dana **22.09.1998.** godine, njegova jedinica je krenula u čišćenje terena na području planine **Čičavice/Çiçavice**. U **Starom Čikatovu/Çikatovë e Vjetër**, pripadnici OVK su zoljom pogodili Ivanov tenk. Projektil je probio oklop i Ivan je teško ranjen u vrat. Izdahnuo je u helikopteru na putu u bolnicu. Ivan je sahranjen 24.09.1998. godine na groblju u Čitluku.

Izvori: izjava M.N.P, FHP-16282; SV SRJ, *Junaci otadžbine*, 52; VSCG KPP, *Lista..*, FHP-8817; SMIP, *Teroristički..*, III, 725, 980; OKMSSRJ, *Smrtno..*, FHP-10832.